

20:45-21:32 – Sabia Domnului gata să se dezlănțuie împotriva Ierusalimului

Ne apropiem de finalul primei mari secțiuni a cărții (cap.1-24) dedicată profețiilor adresate celor din exil despre căderea Ierusalimului din perioada anterioară acestui eveniment tragic. În capitolul 20 am găsit, la fel ca în cap.16 speranța mesianică a mântuirii. Dar e vorba de o mântuire finală, escatologică, la vremea sfârșitului. Dar cu privire la soarta Ierusalimului din vremea lui Ezechiel nu mai este speranță. Cetatea este sortită nimicirii. Cap.21-24 se concentrează asupra acestui eveniment istoric. De aceea aceste 4 capitole sunt extrem de întunecate. Găsim aproape doar condamnare, nimicire și judecată. Speranța mântuirii lipsește. Profețiile mântuirii finale lipsesc și ele aproape cu desăvârșire. Suntem pe ultima sută de metri înainte de anul 586. Glasul judecății răsună din ce în ce mai puternic. În cele din urmă el se va revărsa efectiv asupra cetății Ierusalim.

Primul capitol are următoarea structură:

- a) 20:45-49 – Pilda despre focul care va arde toți copacii pădurii, și pe cel verde și pe cel uscat.
- b) 21:1-7 – Explicarea pildei: sabia Domnului va nimici în Ierusalim și pe cel neprihănit și pe cel nelegiuit.
- c) 21:8-17 – Cântecul sabiei: sabia Domnului va nimici totul!
- d) 21:18-27 – Sabia Babilonului va nimici Ierusalimului și pe domnul lui Israel.
- e) 21:28-32 – Sabia Babilonului va nimici și pe Amon

a) 20:45-49 – Pilda despre focul care arde toți copacii pădurii

Fiul omului este chemat să proorocească împotriva locurilor din miazăzi (sud), mai exact împotriva pădurii de la miazăzi. El trebuie să anunțe această pădure că Domnul va aprinde un foc ce nu se va putea stinge și care va arde totul: orice copac verde și orice copac uscat. Dacă ne gândim la Sudul țării lui Israel (regiunea Negev) cred că greșim. Acolo nu găsim păduri, dar nu acesta este

argumentul principal ci cel din v.49 care indică faptul că avem de a face aici cu o pildă, cu o parabolă sau alegorie. Fiul omului oftează că cei din exil comentează împotriva lui spunând: *Omul acesta face într-una pilde!* Deci și aici e vorba de o pildă, pildă care va fi explicată în cap.21a. De ce le vorbea în pilde Ezechiel? Pilda, imaginea, parabola avea rolul de a mări puterea de expresie a mesajului. Pilda e folosită nu pentru a crea confuzie ci pentru a mări impactul mesajului, pentru a comunica mai bine realități spirituale complexe adesea greu de înțeles. Problema ar fi într-adevăr dacă aceste pilde nu ar fi explicate. Dar până acum, practic, singurele pilde neexplicate sunt cele două pilde din cap.19 (cea cu leul și cea cu via). Dar restul pildelor, inclusiv cea de față, sunt explicate. Și în cap.16 alegoria este în mare parte explicată căci imaginile alegoriei alternează cu cele din istoria Ierusalimului. Desigur fiul omului din cartea Ezechiel vorbește în pilde mai mult ca orice alt proroc. El prefigurează astfel modul de comunicare pe care îl va folosi Fiul Omului din Evanghelii și care este presărat de pilde. În cartea Matei am detaliat posibilele rațiuni pentru care Isus folosea așa de des pildele. Ideea fundamentală este că pilda mărește puterea de comunicare și facilitează transmiterea unor mesaje cu înțeles complex. O pildă neexplicată aduce într-adevăr confuzii. Pilda te și provoacă să gândești, să cauți, să faci tu însuți anumite conexiuni. Pilda te provoacă la răbdare și să aștepti cu smerenie explicarea ei. Dar cei din exil erau nemulțumiți de acest mod de comunicare. Ba mai mult îl considerau pe Ezechiel inventatorul acestor pilde: *Omul acesta face într-una la pilde!* Presiunea, batjocura și nemulțumirea poporului era mare căci Ezechiel oftează. Ne aducem aminte din primele capitole ale cărții că Ezechiel nu ofta cu una cu două. A oftat când a perceput că i se cere să se pângărească. A oftat apoi de două ori pentru Ierusalim și nu pentru sine. Deci doar 3 oftaturi din care doar unul în dreptul său, dar și acesta cu privire la pângărire și nu la suferință. Și iată acum un al patrulea oftat, și al doilea rostit cu privire la el. Și de această dată e rostit cu privire la propria sa suferință. Este de fapt primul oftat al lui Ezechiel rostit pentru propriul său necaz. Deci necazul acesta trebuie să fi fost mare. Indolența, nemulțumirea, respingerea din partea poporului trebuie să fi fost foarte mare. Dumnezeu l-a înștiințat de la început că cei din robie îi vor fi ostili. Este una însă să afli acest lucru, este alta să îl experimentezi. Ezechiel era un fiu al omului, era și deci și el om. El își recunoaște limitele, durerea, necazul. El mărturisește

Domnului că povara este grea. Dar nu renunță. Continuă lupta, continuă sfințirea, continuă actul mărturisirii.

b) 21:1-7 – Explicarea pildei: sabia Domnului va nimici în Ierusalim și pe cel neprihănit și pe cel nelegiuit.

În acest pasaj avem explicarea pildei: pădurea este Ierusalimul, iar focul Domnului judecata lui Dumnezeu, sabia lui Dumnezeu. Copacii verzi sunt oamenii neprihăniți și copacii uscați cei nelegiuiți. Sensul judecății este același ca în pildă: de la miazăzi la miazănoapte (compară 20:47 și 21:4). Ceea ce e șocant este că Domnul vrea să nimicească totul din Ierusalim, vrea să nimicească cu desăvârșire toți oamenii și pe cei neprihăniți și pe cei nelegiuiți! Dar cum se poate acest lucru? În cap.9 ni s-a spus că Omul în haină de însemnat pe frunte pe cei neprihăniți din cetate pentru a nu fi nimiciți. În cap.14 ni s-a spus că Domnul nu ar nimici pe cel neprihănit împreună cu cel nelegiuit când ar distruge o țară, o cetate. Ba mai mult a spus că în ce privește Ierusalim vor scăpa în primă fază și fii și fiice. Dar acum sabia Domnului vrea să nimicească totul, chiar și pe cei neprihăniți. Cum să explicăm această abordare? Ar fi mai multe posibilități de interpretare:

- Dumnezeu ar spune: *Sunt așa de mânios împotriva Ierusalimului încât aș nimici pe toți cei ce locuiesc în el, chiar și pe cei neprihăniți!* Dumnezeu folosește o exagerare în limbaj tocmai pentru a-i șoca pe ascultători și a arăta cât este de mânios pe Ierusalim.
- Dumnezeu va nimici chiar pe cei neprihăniți care ar rămâne de bunăvoie în cetate. Dumnezeu luase smochinele bune din cetate. Dumnezeu însă ceruse celor din cetate să părăsească cetatea pentru a-și scăpa viața! (vezi Ieremia cap.21).astfel că poate cei însemnați pe frunte în cap.9 din Ezechiel erau tocmai cei ce trebuiau să părăsească cetate. Ieremia rămăsese în cetate fără voia lui, și făcea o excepția la porunca din Ieremia 20 datorită misiunii sale pentru Ierusalim. Astfel, Dumnezeu ar spune: *dacă cei neprihăniți ar*

rămâne în cetate, i-aș nimici și pe ei, atât sunt de mânios împotriva Ierusalimului!

- Poporul din cetate se credea neprihănit. El considera că alții din cetate sunt cei nelegiuți. Așa că mesajul lui Dumnezeu i-ar viza și pe cei ce se credeau neprihăniți și afirmația *voi nimici pe cei neprihăniți* s-ar traduce: *voi nimici pe cei care se cred neprihăniți.*

Indiferent de sensul precis al acestei expresii este evident că Dumnezeu vrea să șocheze auditoriul prin folosirea ei și să le arate cât de mare este mânia Sa aprinsă împotriva Ierusalimului și că Ierusalimul nu are nici cea mai mică șansă să scape de judecata Domnului. Dumnezeu introduce aici și metafora săbiei. Practic tot capitolul 21 este construit în jurul metaforei săbiei. Dumnezeu își scoate sabia din teacă pentru a nimici Ierusalimul și orice făptură *va ști că Eu, Domnul, Mi-am scos sabia din teacă și nu se va mai întoarce înapoi în ea.* Judecarea Ierusalimului va fi una publică înaintea popoarelor. Popoarele vor cunoaște că Ierusalimul a fost nimicuit de focul mâniei lui Dumnezeu. Fiul omului este chemat să geamă sub privirile lor. La fel va geme și poporul când va auzi o veste care va înspăimânta și mârni pe toți. Este vorba de vestea nimicirii Ierusalimului. Când această veste va ajunge la cei din robie toate sufletele se vor mârni și toți genunchii se vor topi ca apa.

c) 21:8-17 – Cântecul sabiei: sabia Domnului va nimici totul!

Acest pasaj dezvoltă metafora săbiei introdusă în cel precedent. În ebraică ar fi un fel de cântec, un veritabil cântec al săbiei. Este sabia Domnului, este sabia mâniei Sale, sabia măcelului celui mare. Ce ni se spune despre această sabie:

- Este ascuțită și lustruită, pregătită pentru măcel. Și cum ar putea să fie altfel căci este sabia Atotputernicului Dumnezeu, Sabia mâniei aprinse a unui Dumnezeu Sfânt și Drept.
- A doua parte a v.10 pare mai dificil de tradus: Cornilescu propune: *O, sabie, tu tai toiagul de cârmuire al fiului meu care nesocotește orice lemn.* Fiul Domnului, întâiul lui născut ar fi Israel, iar toiagul

de cârmuire al lui Israel ar fi Iuda, Ierusalimul sau Zedechia însuși. Acest toiag nesocotește orice lemn, în sensul că este plin de mândrie și disprețuiește celelalte popoare și ceilalți împărați. Zedechia a disprețuit și pe împăratul Babilonului al cărui legământ l-a nesocotit. Sabia va tăia acest toiag de cârmuire plin de mândrie. Traducerea literală propune: *Să ne bucurăm atunci zicând: Toiagul fiului meu disprețuiește orice lemn?*. NIV propune: *Să ne bucurăm în sceptrul fiului meu? Sabia disprețuiește astfel de lemn.* Ideea pare a fi aceeași: Toiagul de cârmuire al fiului Domnului este sortit nimicirii, fie pentru că este mândru, fie că sabia Domnului disprețuiește astfel de lemn. Oricum nu mai este vremea bucuriei în sceptrul fiului sau pentru înălțarea acestui sceptru. Întrebarea cu privire la toiagul fiului: *Este vremea bucuriei?* pare retorică. Realitatea săbiei ne arată că nu este vremea bucuriei ci a jalei și a pedepsei. V.13 ne confirmă că acest toiag disprețuitor este sortit nimicirii. În v.10 ni se aduce aminte că Israel este fiul Domnului, întâiul Lui născut (vezi Osea 11:1, Exod 4:22). Oare de ce? Oare de de ce tocmai acum? Pentru a ne comunica printre rânduri că deși sabia Domnului este dezlănțuită și hotărâtă să nimicească pe Israel, aceasta nu înseamnă că inima Domnului nu este plină în același timp de o mare durere și un mare geamăt. Sabia Domnului lovea în propriul Său fiu. Măcar că judecata era dreaptă și sfântă, inima Tatălui este îndurerată. Dumnezeu rămâne Tată până la capăt. El nu este un tată cuprins de slăbiciune. Își judecă fiul după dreptate. Dar nici nu renunța la statutul de tată și la dragostea de tată. El judecă până la capăt, dar și rămâne Tată până la capăt. Păcatele lui Israel l-au făcut vinovat înaintea Domnului dar nu au anulat statul de fiu. Israel rămâne fiul Domnului, primul născut dintre popoare. Pe de altă parte după cum nici prezența celui neprihănit în Ierusalim nu mai poate opri sabia Domnului, la fel nici statutul Ierusalimului de toiag de cârmuire al fiului Domnului nu o poate opri. Sabia este dată în mâna celui ce măcelărește, care poate fi Domnul Însuși sau

poate fi împăratul Babilonului, după cum vom vedea în a doua parte a capitolului.

- Fiul omului este chemat să se vaite și să se bată de durere pe coapsă. Dumnezeu își judecă propriul fiu. Nu este un motiv de bucurie sau celebrare. Este un motiv de întristare și jale, și de aceea fiul omului trebuie să oglindească durerea din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-și pierde inima de Tată nici în momentul judecății finale. Este absolut extraordinar. Astfel plânsul lui David pentru Absalom, deși poate fi interpretat și în sensul unei slăbiciuni omenești, oglindește inima de Tată a lui Dumnezeu. Desigur doar oglindește. David era om și avea și slăbiciuni. Nu putea oglindi în mod desăvârșit inima de Tată a lui Dumnezeu. o oglindește în parte. La David vedem doar partea de jale. Vedem mai puțin partea de fermitate. Dar Cel care oglindește perfect inima de Tată a Creatorului este Isus. El pe de o parte plânge pentru cetatea Ierusalimului dar pe de altă parte vestește cu fermitate și asprime judecarea acestei cetăți.
- În contextul acestei discuții înțelegem și rolul întrebării din v.13: *Da, încercarea s-a făcut. Și ce va fi dacă toiagul de cârmuire care nimicește totul va fi nimicit?* (traducerea literală: *Da, este o încercare; și ce ar fi dacă toiagul disprețuitor nu va mai fi?*) Toiagul de cârmuire este Ierusalimul sau Iuda. Dumnezeu spune: *Da, urmează un test, o încercare.* Interesant că evită aici cuvântul *nimicire*, pedeapsă. Se pare că inima de Tată a Domnului vizualizează pedeapsa ca un test sau ca o încercare. Rolul curățitor și de vindecare se asociază mult mai clar cu încercarea decât cu pedeapsa. Pe de altă parte întrebarea: *și ce dacă nu va fi?* poate oglindi faptul că Dumnezeu trebuie să Se convingă pe Sine pentru a renunța la Ierusalim. Această întrebare este folosită în contexte în care vrem să renunțăm la ceva drag. Și atunci trebuie să ne convingem spunem: *Și ce dacă renunț la acest lucru? Chiar nu mă voi putea descurca fără el? Chiar viața nu va putea continua și fără*

el? Parcă în mod asemănător Dumnezeu vorbește cu Sine spunând: Și ce va fi dacă chiar voi nimici Ierusalimul?

- Dacă în v.9-13 întrezărim glasul îndurării și inima de Tată a Celui ce judecă, în v.14-17 se subliniază fermitatea și hotărârea glasului dreptății. În contextul discuției noastre despre inima lui Dumnezeu din momentul judecății este foarte interesant v.17. Să consultăm mai întâi diferite traduceri:
 - Și Eu voi bate din mâini de bucurie și Îmi voi potoli urgia. Eu, Domnul, vorbesc! (Cornilescu)
 - Și Eu voi bate din palme și-Mi voi potoli urgia: Eu, Domnul am vorbit! (traducerea literală)
 - Și Eu voi bate din palme (*strike my hands together*) și furia Mea se va potoli. Eu Domnul am vorbit. (NIV)
 - Și Eu Îmi voi lovi mâinile una de alta și-Mi voi slobozi mânia. Eu, Domnul, am grăit. (Septuaginta)
- Observăm mai întâi că termenul BUCURIE propus în Cornilescu nu apare în original. Dar interpretarea propusă de Cornilescu nu este în contradicție cu revelarea de Sine a lui Dumnezeu. Domnul, în clipa judecății Se și bucură dar și jelește în același timp. Aceasta a fost marea descoperire din cartea Ieremia (compară Deut.28:63 cu Osea 11:8-9). Însă aici apare doar expresia *a bate din mâini* sau *a lovi mâinile una de alta*. Acest lucru îl face atât fiul omului (vezi v.14) cât și Domnul (v.17). Și expresia din NIV **Și Eu voi bate din mâini** (*I too will strike my hands together*) ne sugerează că Dumnezeu va face și el gestul făcut de Ezechiel. Între fiul omului de pe pământ și Dumnezeul din ceruri există o mare armonie și cadență în ceasul judecății. Cornilescu o interpretează în sensul bucuriei. Dar sunt și alte semnificații posibile: gest de supremă suferință, sau de exprimare a mâniei, sau gesticulație războinică. Contextul ne sugerează că este mai degrabă vorba de o manifestare a mâniei, de o gesticulație războinică atunci când sabia va nimici totul. Este mai degrabă deci vorba de oglindirea fermității judecății lui Dumnezeu din ceasul judecății.

f) 21:18-27 – Sabia Babilonului va nimici Ierusalimul și pe domnul lui Israel.

În mod cert tema sabiei este metafora centrală a acestui capitol. Capitolul începe cu tema sabiei, continuă și finalizează cu ea. Până acum ni s-a prezentat imaginea cerească a sabiei (ne aducem aminte de Ezechiel 9 și de corespondența dintre imaginile cerești și cele pământești). Cum se vede din ceruri această sabie a judecății? Dumnezeu își scoate sabia din teacă și nimicește Ierusalimul. Dar cum se va vedea în istorie același lucru, cum se va manifesta efectiv pe pământ sabia Domnului? Ei bine, pasajul de față răsunde tocmai la această întrebare. Pe pământ se va vedea sabia împăratului Babilonului care va distruge Ierusalimul. Interesant este că în discuție este introdusă și Raba, cetatea fiilor lui Amon. Se pare că și această cetate s-a revoltat împotriva Babilonului și că era un aliat al Ierusalimului. Se pare de asemenea că Ierusalimul se aștepta ca Nebucadnețar să atace mai întâi Raba (aflată mai la Nord) și apoi Ierusalimul. Poate că spera că Raba nu va cădea și astfel atacul asupra Ierusalimului nu va avea loc sau va fi mult amânat. Dar profetia îl prezintă pe împăratul Babilonului hotărât să meargă atât în Raba cât și Ierusalim. Ba mai mult sorțul pare să cadă mai întâi asupra Ierusalimului. Împăratul Babilonului cere călăuzire vrăjitorilor Babilonului și zeilor Babilonului. Este o practică interzisă de Domnul și cu adevărat mincinoasă. Dar deasupra este Domnul care guvernează și asupra acestor practici și îngăduie ca răspunsul vrăjitorilor să fie: Ierusalimul mai întâi, și apoi Raba! Și într-adevăr faptul că în acest pasaj mai întâi este prezentată nimicirea Ierusalimului de către babilonieni și apoi pe cea a lui Amon, reprezintă un argument puternic pentru această interpretare. Interesant este v.23 în care ni se spune că Israel vedea în aceasta (că sorțul a căzut asupra Ierusalimului) doar niște vrăjitorii deșarte. Dar în ciuda acestei interpretări date de Israel împăratul Babilonului își va aduce aminte de nelegiurea lor, că au încălcat jurământul pe care l-au făcut față de el, și va veni să-i nimicească. Suntem uimiți de firea pământească oglindită aici în inima copiilor lui Israel. Cât de înșelătoare este inima noastră, cât de alunecoasă este firea pământească. Practic firea pământească are capacitatea de a interpreta ORICE din realitatea concretă după cum vrea ea. Are capacitatea de a răstălmăci ORICE (din realitate, istorie, Scriptură, experiența personală) după POFTA ei, ca să-i iasă ei

zarurile și planurile. Astfel înainte să cadă sortul pe Ierusalim, Ierusalimul spunea probabil: *Împăratul Babilonului va merge mai întâi la Raba. Pericolul e departe! De asemenea, și noi ne închinăm idolilor Babilonului. Aceștia nu ne vor da în mâna lui Nebucadnețar.* Și să nu uităm din celelalte capitole faptul că unul din argumentele lor pentru salvarea Ierusalimului era tocmai închinarea la idoli. (*Noi ne închinăm la TOȚI idolii! Nu se poate să nu fim ajutați!*). Deci în această fază de interpretare a istoriei ei se complăceau în idolatrie și sfidau complet poruncile divine împotriva idolatriei. Dar când idoli Babilonului au indicat prin practicile vrăjitorilor mai întâi Ierusalimul, deodată s-a trezit în ei spiritul Legii mozaice și au replicat: *Acestea sunt doar minciuni, doar vrăjitorii deșarte!* Deci fără cea mai mică ezitare ei reinterpretează aceeași realitate istorică printr-o altă lentilă sau logică, doar ca să le convină lor interpretarea. Deci mare atenție căci firea noastră are capacitatea de a răstălmăci orice pasaj din Scriptură și orice context al vieții noastre prin care Dumnezeu vrea să ne comunice ceva. Și atunci ce este de făcut? Să nu mai interpretăm nimic, din teama de a nu greși? Nu, ci să interpretăm cu inimă curată, cu moderație, cu sinceritate și consecvență, cu răbdare și în mod progresiv. Temelia interpretării este dată de curăția și sinceritatea inimii noastre: *vrem să aflăm cu adevărat voia lui Dumnezeu chiar dacă nu corespunde cu voia noastră, vrem să aflăm cu adevărat adevărul chiar dacă acesta nu ne convine?* Rătăcirea și răstălmăcirea se manifestă când alegem pe baza dorinței și poftei, când vrem cu orice preț ca Domnul să ne confirme planul nostru. A fi sincer nu înseamnă însă a merge în cealaltă extremă și de a porni din start că Domnul va fi împotriva planurilor și dorințelor noastre și că adevărul ne va fi neconvenabil. Nu aceasta e inima Tatălui ceresc. Uneori va aproba planurile noastre, alte ori nu. Uneori răspunsul ne va conveni, alteori nu. Uneori adevărul ne va fi convenabil, alteori nu. Problema e disponibilitate a primi răspunsul Domnului AȘA CUM ESTE EL. Or firea pământească nu caută răspunsul Domnului. Ea are deja răspunsul, voia ei, planurile ei. Ea caută doar confirmare pentru aceasta. Și astfel va răstălmăci ABSOLUT TOTUL pentru a obține această confirmare. Va răstălmăci absolut TOTUL în favoarea ei. Și pentru acest lucru va înceta să fie rațională, însă va raționaliza totul. În acest demers va SFIDA evidențele realității și va fi absurd de inconsecventă în logica ei. Ce trădează firea pământească? Dorința și pofta ei dezlănțuită (ea are răspunsul dinainte), SFIDAREA realității evidente,

precum și INCONSECVENȚA în logică, în acest pasaj apare clar inconsecvența ei șocantă. Dacă tot ai validat idolii Babilonului, ia în serios răspunsul dat de aceștia. Căci răspunsul dat de vrăjitori prin citirea ficatului putea fi: *mai întâi Raba*, sau chiar: *acum nici Raba, nici Ierusalim, să mai așteptăm!* Dar răspunsul lor a fost: *mai întâi Ierusalimul căci va fi dat în mâna ta!* Dar pentru că răspunsul nu le convine, deodată schimbă sistemul de referință și renunță la consecvența LOGICĂ și spune: *Ce sunt cu prostiile acestea idolești? Noi știm din Lege că sunt doar minciuni.* Dar dacă vrăjitorii spuneau: *mai întâi Raba!* Ei ar fi spus: *Vedeți idolii Babilonului sunt de partea noastră și nu au uitat că le aducem jertfe.* Orice s-ar fi întâmplat în REALITATEA concretă ei ar fi interpretat TOTUL în favoarea lor. Și aici e ciudat că răspunsul dat de vrăjitorii Babilonului COINCIDE în esența lui cu răspunsul dat de Domnul prin Ezechiel. Voia lui Dumnezeu coincidea cu răspunsul dat de vrăjitori. Aceasta pentru că Dumnezeu guverna și asupra acestor lumi și făcea ca totul să urmeze planul Său. Facem aici o mică paranteză. În alte situații răspunsul dat de idoli putea să fie tocmai în sensul opus voii lui Dumnezeu. De multe ori idolatria se manifestă în noi prin intensitatea dorinței. Sau firea se manifestă printr-o dorință foarte intensă. Dar aceasta nu înseamnă că de fiecare dată când ne dorim un lucru intens, răspunsul lui Dumnezeu va fi în sensul opus dorinței noastre. Dumnezeu folosește și dorințele noastre pentru a ne călăuzi spre anumite direcții ale planurilor Sale. Deci o dorință intensă nu înseamnă din start o direcție greșită. Dorința trebuie testată. Ea poate sau nu să fie validată de Dumnezeu. Cum vine această validare însă? Iată marea întrebare. Căci Dumnezeu nu ne va răspunde în mod direct prin gura lui Ezechiel. Noi trebuie să descoperim din experiență voia lui Dumnezeu. Și acest lucru este cu atât mai dificil cu cât vorbim de acele zone gri, sau de acele zone neutre pe care Scriptura nu le condamnă, în care chiar ne îndeamnă să luăm inițiative, dar despre care ne spune să nu ne alipim inima și să respectăm planul și calendarul divin. Cum vom descoperi aici voia lui Dumnezeu? Nu este o rețetă, decât un singur răspuns: e tare complicat, dar nu imposibil. Secretul este că vom descoperi acest lucru ÎN TIMP. De aceea nu trebuie să ne grăbim să dăm de prima dată interpretări CATEGORICE și FINALE experiențelor noastre. Avem un plan și apar deodată multe obstacole. Ce se întâmplă? Dumnezeu ne spune *NU!*, cel rău ne stă împotriva sau e normalitatea lumii noastre strâmbe de a întâmpina obstacole pentru împlinirea

aproape a oricărui plan? Și am învățat să nu despărțim sacrul de profan și să nu împărțim inițiativele noastre în inițiative spirituale și pământești. Desigur inima noastră tinde să negligeze inițiativele ce țin mai mult de nevăzut (cele pe care noi ne numim spirituale) și să se lasă absorbită de cele mai vizibile (pe care noi le numim pământești și nespirtuale). Dar soluția nu este să despărțim sacrul de profan ci să sfințim întreaga realitate prin motivații sfinte și ascultare de calendarul divin. Astfel inițiativa de a căuta un nou loc de muncă nu este o inițiativă pământească. Ea poate fi 100% spirituală și în acord cu voia lui Dumnezeu. Dar cum deosebim această voie? Trebuie să ne luăm curajul să interpretăm situațiile și experiențele din viața noastră, prin care Dumnezeu vrea să ne vorbească. Dar să o facem treptat, progresiv. Adevărul este că în cele mai multe situații TIMPUL clarifică cu CLARITATE care este sau care a fost voia lui Dumnezeu în cutare context. De aceea secretul este cumpătarea, răbdarea, progresia în interpretare, să nu ne pripim. Să nu punem în categorii absolute interpretarea evenimentelor din viața noastră. Să lăsăm TIMPUL să descopere cu claritate voia lui Dumnezeu. Să acceptăm confuzia și necunoașterea din primele faze ale procesului. Nu știm încă ce semnificație să dăm cutărui obstacol sau cutărei uși deschise. Să strângem asemenea Mariei acele lucruri în inima noastră și să lăsăm că NOILE experiențe să ne clarifice sensul. Și să fim atenți la logica noastră. Să fim atenți la consecvență, dar și la flexibilitate, să nu ne focalizăm asupra detaliilor ci să căutăm imaginea de ansamblu, să evităm și extrema idealistă dar și pe cea fatalistă, să avem curajul să mergem pas cu pas cu Domnul pe un drum incert lăsând ca noile experiențe să ne clarifice direcția divină: dacă să renunțăm la acel proiect sau să mergem înainte? În principiu, de dragul perseverenței, să mergem înainte, dar moderat, lent, pas cu pas, fiind gata oricând să renunțăm. În cele din urmă Dumnezeu guvernează asupra vieților și experiențelor noastre. Planul Său se va arăta ÎN TIMP. Nu vom rămâne într-o confuzie totală. Ci TIMPUL va clarifica voia lui Dumnezeu cu privire la multe din inițiativele și planurile noastre.

Versetele 25-27 sunt aparte. Ele transmit un mesaj către Zedechia, domnul nelegiuit al lui Israel. Mesajul este extrem de interesant. Să consultăm și mai multe variante de traducere. În acest pasaj Zedechia pare în sfârșit să fie recunoscut ca împărat al lui Israel. Dar acest lucru ar intra în contradicție cu mesajele din cap.17 și 19 care susțin că Zedechia nu era recunoscut de cer ca împărat al lui Israel. În

mod clar nu avea autoritate spirituală de Una al Domnului. Poate acum însă Domnul se raportează la TITLUL pe care el îl purta. Oficial el era împăratul al lui Iuda. Dar și cartea **2 Împărați** îl recunoaște pe Zedechia ca împărat al Ierusalimului. La finalul cărții Ieremia ne aducem aminte că umilirea lui Zedechia și omorârea Marelui Preot sunt asociate cu distrugerea celor doi stâlpi ai Casei Domnului care simbolizau cei doi unși ai Domnului, adică pe împărat și pe Marele Preot. Cei doi stâlpi se numeau Iachin și Boaz. Ei simbolizau cei doi unși ai Domnului dar aveau nume sugerând că e vorba de persoane. Dar numele erau diferite arătând că e vorba de două personae distincte. Una trimeea la persoana Marelui Preot iar alta la persoana Împăratului. Cine să fi fost Marele Preot și cine să fie fost Împăratul? Ordinea este: mai întâi Iachin, apoi Boaz. Ni s-ar sugera că Iachin ar fi Marele Preot și Boaz împăratul, dacă avem în vedere ordinea instituirii funcțiilor în istoria lui Israel. În Ieremia 52 ni se prezintă mai întâi pedespirea împăratului Zedechia și apoi pe cea a Marelui Preot. Ei sunt pedepsiți în ordinea inversă instaurării funcțiilor. În cartea Zaharia în cap.3-4, în care preotul Iosua și dregătorul Zedechia primesc confirmarea cerească că reprezintă înaintea Domnului cu drepturi depline funcțiile de Mare Preot, respectiv împărat ordinea este conform cu cea a instaurării: mai întâi Împărat, apoi Mare Preot. Și Isus, care vine mai întâi ca Profet, primește și împlinește mai întâi funcția de Jertfă și Mare Preot, și apoi o va împlini pe cea de Judecător și Împărat. Ordinea este tot: mai întâi Mare Preot, apoi împărat. În cartea Apocalipsa însă manifestarea împărăției întunericului operează cu o ordine inversată: mai întâi e prezentat împăratul (fiara), și apoi proorocul (sau marele preot/funcția religioasă) care-l confirmă. Dar în Noul Testament mai întâi se arată Ioan (din descendență *preotească*) și apoi se arată Isus (din descendență *regală*). În Apoc.13 apare mai întâi fiara și apoi proorocul mincinos. Cel rău încearcă să imite, dar nu poate imita perfect. Ordinea funcțiilor este esențială. Căci mai întâi e jertfa și mântuirea și apoi puterea și judecata. În împărăția celui rău dorința de putere e cruntă. De aceea mai întâi se arată împăratul. În Israel împăratul era Uns de Marele Preot în Casa Domnului și nu invers. Marele Preot, doar el putea intra în Sfânta Sfintelor. Slava era mai mare pentru Marele Preot. De aceea împăratul Ozia a râvnit la funcția de Mare Preot. Dar Marele Preot nu pare să fi râvnit la funcția de împărat. În contrast cu fapta lui Ozia, preotul Iehoiada salvează pe pruncul Ioas ca apoi să-l pună împărat. Când

crește mare însă Ioas uită binefacerea Marelui Preot și omoară mai târziu pe Zaharia, fiul lui Iehoiada când acesta îl muștră pentru căderea sa în idolatrie. Dar deși slava Marelui Preot este mai mare, împăratul are o autoritate mai mare în Israel și la el privește poporul. Poporul urmează binele sau răul în funcție de modelul vieții împăratului. Marele Preot îl susține din umbră, dar Împăratul este în prima linie, în centrul atenției poporului. El are și responsabilitatea de a curăți pe Israel, de a împlini Legea în poporul ales. Împăratul păzește Templul dinafara sa, de la ușă. Marele Preot îl păzește dinlăuntru. Marele Preot nu pare a fi tentat să preia funcția împăratului. Slava lucrurilor din interior e prea mare. Însă problema sa este să nu se compromită ca Eli de altădată. Mai degrabă împăratul pare a fi tentat uneori de slava de Mare Preot. Marele preot primește dinlăuntru mesajele divine, dar împăratul e cel care le aplică în popor. Împăratul are și funcția de a păzi pe Marele Preot. El are autoritatea politică și militară. El poate alunga preoții străini și proorocii mincinoși din Templu și să-i ofere Marelui Preot o Casă curată în care să-și îndeplinească funcția. Marele Preot este mai puternic în cunoaștere și mai fragil în acțiune. Împăratul este mai fragil în cunoaștere și mai puternic în acțiune. Împăratul are nevoie de Marele Preot și Marele Preot de împărat. Doar împreună, în armonie, fiecare rămânând credincios funcției sale, nerâvnind la funcția celuilalt și respectând-o pot păzi Casa Domnului. Fiecare trebuie să-l sprijinească pe celălalt și să primească sprijinul celuilalt. Împăratul are nevoie de sprijin în călăuzire și îmbărbătare. Prin Marele Preot se deosebește mai bine voia lui Dumnezeu, este temperat când ia inițiative prea îndrăznețe sau primește confirmare când merge pe un drum bun dar încă este nesigur. Marele Preot are nevoie de protecția împăratului, El deține autoritatea în poporul lui Dumnezeu, el decide cine să intre sau să iasă din popor. Marele Preot își poate împlini funcția în Casa Domnului dacă înlăuntru ei nu intră ce este necurat, dacă are liniște, odihnă și protecție. Marele Preot este ca un izvor lângă un stejar înalt. Marele Preot se odihnește la umbra copacului, și primește protecția acestuia. Copacul însă se adapă din prospețimea izvorului și poate să crească frumos și falnic. Marele Preot ducea bătăliile cel mai adesea în ascuns, în cămeruță. Împăratul duce bătăliile cel mai adesea în public, în ochii poporului lui Dumnezeu. Poporul vede bătăliile duse de împărat dar nu cunoaște mai nimic despre bătăliile duse de Marele Preot. Bătăliile duse de Marele Preot sunt înlăuntru Casei, ascunse de ochii poporului. Împăratul e

încercat în ochii poporului. Poporul poate afla de bătăliile Marelui Preot dacă acesta vorbește despre ele. Despre încercările prin care trece împăratul pot vedea mai multe cu ochiul liber. Împăratul este ca un stejar falnic ce crește în zone locuite și accesibile oamenilor. Împăratul crește ca David în ochii întregului Israel. Marele Preot este un brad falnic ce crește în singurătatea muntelui. El este văzut de puțini și doar acei puțini care mai trec prin înălțimea muntelui îl văd cum crește. Stejarul se luptă cu furtuna în ochii multor oameni. Bradul se luptă cu furtuna în singurătatea muntelui. El crește mai sus, mai repede, e mai aproape de glasul cerului, dar e mai puțin accesibil oamenilor. Stejarul crește mai spre câmpie, mai pe urmă, ceva mai lent, dar este mai accesibil oamenilor. El crește chiar mai mare și mai falnic ca bradul, și multă lume vine să se odihnească la umbra sa. Uneori chiar și bradul vine să se odihnească la umbra stejarului, ca un frate mai mic la umbra celui întâi născut. Moise era fratele mai mic al lui Aaron. Aaron fratele mai mare era persoana publică și el vorbea către popor. Aaron a rămas cu poporul și a fost modelat în mijlocul poporului. Era mai accesibil poporului. Moise, a fost modelat o vreme în ascuns, în pustie, departe de ochii poporului și adesea purta o măhramă. Mai întâi intră Moise în lucrare și apoi Aaron. Mai întâi Samuel și apoi David, mai întâi Marele Preot și apoi Împăratul. Marele Preot intră în lucrare ca să pregătească lucrarea Împăratului. Poate o vreme va fi centrul atenției, dar va veni o vreme când el trebuie să scadă și împăratul să crească. Marele Preot este un Ionatan iar Împăratul un David. Dar ce ne facem cu Proorocul? Practic funcția de prooroc trebuia îndeplinită de Marele Preot. Dar pentru că Marele Preot adesea nu și-a îndeplinit funcția Dumnezeu a adus în Israel prooroci care au vestit împăratului calea Domnului, care au împlinit pentru împărat ceea ce trebuia în esență să împlinească Marele Preot. Funcția proorocului e mai apropiată de funcția Marelui Preot dar nicidecum de cea a împăratului. Marele Preot deci e desigur Iachin (primul stâlp) iar Împăratul e desigur Boaz (împăratul). Ei sunt pedepsiți în ordine inversă pentru că împăratul are o autoritate și responsabilitate mai mare în popor. Iachin apare (ca nume) în Biblie doar ca nume în seminția lui Simeon (Num.26:12) și într-o familie PREOTEASCĂ (1 Cronici 24:17). Boaz, desigur trimite la ÎMPĂRAT căci este strămoșul lui David. Boaz este de la început asociat cu funcția de Bărbat, de Soț care protejează. El se căsătorește cu Rut, o femeie venită dintr-o țară străină. O primește la umbra sa. Se căsătorește mai devreme, au

copii și din urmașii acestora vine David. Boaz stă la rădăcina casei împărătești. La rădăcina casei preotești stă Moise. La el nu viața de familie este în primul rând în centrul atenției ci experiențele prin care Dumnezeu îl formează. El se căsătorește mai târziu, în pustia Madianului. Și el se căsătorește cu o fată dintr-o țară străină ca Boaz. Dar Moise se duce ca străin în țara Seforei, pe când Rut vine ca străină în țara lui Boaz. Dar apoi Moise o aduce pe Sefora în mijlocul poporului Israel pentru a o duce apoi spre țara promisă. Stejarul de la câmpie se căsătorește mai întâi, bradul de la munte mai târziu. Stejarul are nevoie mai devreme de experiența căsătoriei și a vieții de familie. El este omul acțiunii, comunității, vizibil. El trebuie să se căsătorească devreme. Bradul este omul singurătății, al bătăliilor ascunse, departe de văzul mulțimii. El are nevoie de experiența singurătății. El trebuie să învețe să ducă bătăliile în pustia singurătății. Împăratul le va duce în țara promisă, dar el le duce în pustie. De aceea el trebuie să se căsătorească mai târziu. El are nevoie să rămână mai puțin vizibil și să parcurgă adânc drumul singurătății. Un om cu profil de împărat se căsătorește repede și de foarte tânăr. Un om cu profil de preot se căsătorește mai târziu. Dar fiecare va trebui să învețe și celălalt tip de bătălie. Va veni vremea pentru împărat să parcurgă pustiul singurătății. Se va izbi de el ca de ceva ciudat. Bătălia este din ce în ce mai puțin în afară și din ce în ce mai mult înlăuntru. Pentru preot aceste bătălii sunt cunoscute din fragedă pruncie. El nu se mai teme de pustiul singurătății. Împăratul își va păstra punctul forte în bătăliile din afară dar va trebui să învețe și labirintul pustiei. La rândul lui preotul, deși va continua să crească în primul rând în bătăliile dinlăuntru va trebui să învețe și purtarea bătăliilor din afară. Provocarea cuceririi țării promise va fi ceva nou pentru el. Epicentrul luptei se comută dinlăuntru spre în afara lui. Este ceva nou pentru el, de care încă se teme. Dar va trebui să învețe și acest tip de bătălie. După cum împăratul intră cu nedumerire în pustiul singurătății, preotul intră nedumerit în provocările cuceririi țării. Preotul este modelat în pustie, dar împăratul este modelat în țară. Preotul va rămâne preot și împăratul împărat. Însă fiecare va trebui să învețe și din bătăliile specifice celuilalt vas. Dar cele două denumiri: Iachin și Boaz ce mai înseamnă? Traducerea literală traduce astfel: Iachin = El va întări, iar Boaz = în El este putere. Unii comentatori au propus faptul că cele două cuvinte formează o propoziție: *El (Yahwe) să întărească (Iachin) cu putere (Boaz)*. Templul și Israel trebuiau întărite cu putere de Yahwe. Această întărire s-ar face

prin cei doi unși ai Domnului. Alții propun faptul că numele ar proveni din profetația prin care puterea a fost dată dinastiei lui David: *Iahhwe va întări (Iachin) tronul tău pe vecie și în tăria (Boaz) lui Iahwe se va desfăta regele*. E interesant că Iachin trimite la acțiunea de a ÎNTĂRI iar Boaz la deținerea PUTERII. Marele Preot avea funcția să ÎNTĂREASCĂ pe Împărat, adică pe cel căruia i se dăduse puterea, autoritatea. Cei doi stâlpi erau goi pe dinlăuntru tocmai pentru a putea fi umpluți de Duhul lui Dumnezeu. Sursa întăririi cât și sursa puterii era același Yahwe. Dar funcțiile celor doi stâlpi rămân diferite. Este important să aducem acum în discuție un verset din Zaharia cap.4. În Zaharia cap.3 avem curățirii lui Iosua și chemarea lui de a lucra înlăuntru Templului. În cap.4 avem imaginea celor doi unși chemați să finalizeze zidirea Templului dar accentul cade pe rolul lui Zorobabel, adică al împăratului. El este cel care are autoritatea de a relua și finaliza zidirea Templului:

5. Îngerul care vorbea cu mine mi-a răspuns: „Nu știi ce înseamnă aceste lucruri?” Eu am zis: „Nu, domnul meu.”

6. Atunci el a luat din nou cuvântul și mi-a zis: „Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel și sună astfel: „Lucrul acesta nu se va face **nici prin putere, nici prin tărie**, ci **prin Duhul Meu** – zice Domnul oștirilor!

7. Cine ești tu, munte mare, **înaintea lui Zorobabel**? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!”

8. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel:

9. **„Măinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta și tot mâinile lui o vor isprăvi;** și veți ști că Domnul oștirilor M-a trimis la voi.

10. Căci cine disprețuiește ziua începuturilor slabe? Aceștia șapte vor privi cu bucurie cumpăna în mâna lui Zorobabel. Aceștia șapte sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul.”

Expresia: lucrul acesta nu se va face nici prin putere (cu trimitere la numele Boaz) nici prin tărie (cu trimitere la numele Iachin), le aduce aminte celor doi Unși că bătălia nu este de natură politică, omenească sau materială. Bătălia este în primul rând spirituală, și de aceea biruința nu va fi prin OM ci prin Duhul lui Dumnezeu. Celor doi li se reamintește că numele lor nu sunt **Putere și Tărie** ci **El**

va întări și În El este puterea. Nu prin puterea lor omenească și prin mașinării politice vor reuși ei să finalizeze Templul, ci doar prin Duhul lui Dumnezeu. De aceea ei trebuie să nu încerce să umple golul din ei cu voință, competențe personale, alianțe politice. Ei trebuie continuu să se dezgolească pentru a putea fi umpluți de Duhul lui Dumnezeu, singurul care poate depărta muntele dinaintea lor. Căci muntele nu constă în vreun context istoric sau în împotrivirea unor oameni. Muntele e în primul rând reprezentat de Căpeteniile spirituale care se opun zidirii Templului și care își extrag seva din limitele, slăbiciunile și necurățiile poporului. Muntele e reprezentat și din limitele din inima celor doi unși. Or acești munți nu pot fi îndepărtați decât prin Duhul lui Dumnezeu. De aceea cei doi unși trebuie să lupte cu armele luminii și se lase mereu dezgoliți pentru a fi umpluți iarăși de același Duh al lui Dumnezeu. Dar Duhul lui Dumnezeu, singurul care poate îndepărta muntele nu poate face acest lucru doar prin unul din cei doi unși. Este nevoie de amândoi. Doar Duhul care se revarsă armonios prin cei doi ÎMPREUNĂ poate aduce biruința. Doar când Marele Preot și Împăratul își vor împlini amândoi rolul Templul va putea fi finalizat prin puterea lui Dumnezeu. Meditația noastră nu poate să nu reamintească și de Apocalipsa 11. Lucrarea Bisericii va fi finalizată prin mărturia celor doi prooroci care sunt cei doi unși ai Domnului. Unul va fi un prooroc cu inimă de preot iar celălalt un prooroc cu inimă de împărat. Nu vor avea roluri identice. Fiecare va avea rolul său distinct. Biruința va putea fi câștigată însă doar împreună, doar dacă fiecare în parte își va împlini funcția care i s-a dat. Dar ce să facem noi cu aceste lucruri în Biserica locală? Biserica locală este un mic Templu, un mic popor, o mică țară. Ea poate fi păstorită și condusă doar de o echipă de păstori, de o echipă de minim doi oameni. În conducerea Bisericii e nevoie și de slujitori cu inimă de preot și de slujitori cu inimă de împărat. Înțelegerea acestor funcții și roluri distincte în echipa prezbiterială este esențială. Din înțelegerea lor derivă respectarea lor, din respectarea lor derivă împlinirea lor, și prin împlinirea lor se realizează armonia divină, singura prin care Duhul poate lucra cu putere pentru finalizarea zidirii. Cu cât slujitorii cu inimă de preot se lasă mai modelați ca preoți, cu cât slujitorii cu inimă de împărat se lasă mai modelați ca împărați, cu cât își împlinesc funcția lor în armonie cu funcțiile celorlalți, cu atât Duhul poate lucra mai mult și mai frumos. Miza zidirii Templului și frumusețea lucrării Duhului sunt prea mari ca slujitorii să obosească pe drumul modelării lor.

Îl vor parcurge până la capăt. Lucrarea care a fost începută în ei va fi finalizată de puterea harului lui Dumnezeu. Nimic nu va putea opri această lucrare. Nici măcar ezitățile și multele lor greșeli. Vor găsi putere în slăbiciune, apă în pustie, lumină în valea umbrei morții, vindecare în urma propriile lor greșeli. Harul care îi înconjoară este atât de mare încât îi va purta, cu sau fără voia lor, până la capăt. Valul îi va duce cu putere până la mal. Nu vor putea da drumul valului care-i poartă chiar prin cele mai aspre furtuni căci este Singurul val, căci este Valul care i-a iubit întâi. Iubirea Valului e prea mare. Nimic nu-i va putea despărți de iubirea lui Dumnezeu. Nu-i vor putea da drumul așa că vor fi purtați prin sabie și foc și vor ajunge la mal. Slujitorii Săi vor fi curățiți și goliți pentru a fi umpluți iar zidirea Templului va fi dusă la bun sfârșit. La mal, Marele Preot-Împărat îi va lua în brațe și-i va așeza pe genunchi Săi. Le va pune mâna pe umeri și le va spune: Robi buni și credincioși în voi Mi-am slăvit și înălțat Numele Meu cel mare. Intrați în bucuria Tatălui vostru! De-abia acolo va fi finalul călătoriei. De-abia acolo va fi doar Lumină. Dar până acolo...povestea merge mai departe.

Revenim la Ezechiel, mai exact la v.26-27. *La o parte cu mitra, jos cununa împărătească!* Mitra trimite la hainele Marelui Preot și cununa împărătească la coroana împăratului. Dumnezeu anunță atât desființarea funcției de Mare Preot cât și pe cea de împărat. E interesant faptul că deși pasajul se concentrează pe pedepsirea împăratului amintește mai întâi în acest verset de *preoție*. Ba mai mult întâi se anunță înlăturarea MITREI și apoi lepădarea CUNUNII împărătești. Oare de ce? Întreg poporul era chemat să fie un popor de preoți. Însuși împăratul era chemat să fie preot al Celui Preaînalt. Nu în sensul funcției de Mare Preot ci în sensul de a fi reprezentant al lui Dumnezeu pentru Israel și pentru neamuri. Împăratul era chemat să fie un preot, o lumină, un slujitor, un păstor pentru Israel. Bucuria sa era să poată sluji poporul, să-i poată fi un model și un îndrumar, să-l călăuzească spre ascultarea de Dumnezeu și spre o părtășie mai profundă cu Dumnezeu. Doar prin acest lucru el era cu adevărat Împărat înaintea Celui Preaînalt. Dacă împăratul înceta să fie PREOT, el de fapt mai înceta să împărătească în Israel, în viață, în ochii Domnului. Dar ce anume îl putea face pe Împărat să renunțe la funcția de preot-slujitor al poporului? Să ne aducem aminte de Saul. Saul era un om curat. A fost chemat să fie împărat, adică preot-slujitor pentru Israel. Cât nu avea funcția de împărat, Saul își împlinea preoția personală în

Israel ca un isarelit de rând. Dar funcția de împărat a însemnat un alt tip de relație între el și poporul lui Dumnezeu. Până să devină împărat el slujea pe Israel, ca membru al unei mici case din Beniamin. Deci Saul avea cu poporul lui Dumnezeu o relație bună înainte să fie împărat. Dar funcția de împărat a însemnat O NOUĂ IPOSTAZĂ în relația sa cu Israel. A însemnat o relație mai profundă, mai apropiată, cu mai multă responsabilitate și autoritate, și în care Saul a devenit vizibil pentru tot Israelul. Acest nou tip de relație îi oferea lui Saul posibilitatea să slujească mai bine pe Israel, să preoțească cu și mai mult impact în Israel. Dar nu peste mult timp îl vedem pe Saul lepădat. De ce? Tocmai pentru că el a renunțat la rolul de preot-slujitor în poporul lui Dumnezeu. Acest nou tip de relație cu Israel s-a întors ca un bumerang împotriva lui. Deși această nouă ipostază a relației era menită să ducă la creșterea lui Saul în slujirea sa, tocmai prin ea Saul și-a pierdut statutul de slujitor, și a devenit un om al puterii obsedat de teama să piardă funcția de împărat. Ce s-a întâmplat? De ce nu a putut Saul gestiona această nouă ipostază din relația sa cu Israel? Oare această nouă ipostază relațională i-a fost dată de Dumnezeu spre pieirea lui? Nicidecum! I-a fost dată spre binecuvântarea lui. Cum? Prin poziția sa, Saul putea sluji MAI MULT pe poporul Domnului, și în același timp se putea bucura mai mult de recunoștința și aprecierea din partea poporului. Desigur slujirea sa nu trebuie condiționată de aprecierea primită de la popor. Dar aprecierea primită de la poporul care creștea în cunoaștere de Dumnezeu prin păstorirea făcută de Saul, era o resursă importantă pentru acesta, să continue slujirea. Funcția de împărat era o nouă etapă a slujirii, o nouă etapă a preoției. Dar Saul nu s-a raportat corect la această nouă etapă din viața lui. Saul a înlocuit perspectiva dăruirii de sine, cu perspectiva centrării pe sine, a înlocuit dimensiunea slujirii cu cea a puterii, a înlocuit relația cu Dumnezeu ca scop în sine, de relația cu Israel ca scop în sine. Rațiunea existenței sale nu mai era Dumnezeu și slujirea poporului Său din orice fel de ipostază, fie ca împărat, fie ca om de rând. Rațiunea existenței sale a devenit Israel însuși, și poziția de împărat SINGURA ipostază din care putea relaționa cu Israel. Saul nu se mai putea închipui pe sine slujind pe Israel tăcut și discret în mica sa casă din Beniamin, departe de ochii poporului, fără ca acesta să-l știe și să-l aprecieze. Saul a dat de gustul de a fi vizibil, de a fi apreciat. Nu a știut cum să se raporteze la slava primită de la popor. În loc să o îndrepte cu smerenie către Domnul, el a sorbit-o cu toată ființa. Și gustul a fost

dulce de tot. Iluzia slăvirii de sine, îndumnezeirii, afirmării de sine, centrării pe sine s-au activat deodată. Un leu de mult adormit s-a trezit cu mare putere în el. Și acest gust înșelător l-a dezgolit pe Saul de prezența divină. Saul a pierdut prezența divină și a uitat că singura rațiune sau motivație legitimă pentru ființare este doar Dumnezeu Însuși. Israel nu putea substitui această rațiune sau motivație. Israel era doar obiectul slujirii dar și nu rațiunea de a trăi a lui Saul. Israel a devenit pentru Saul un idol care a înlocuit Izvorul de viață al prezenței divine. Și teama cea mai mare a lui Saul nu a mai fost să piardă prezența divină ci să piardă pe Israel. Și din această teamă a ales calea neascultării. Unde s-a rupt filmul? Cum putea David preveni această tragedie? Cum de a reușit David să învingă această ispită? Filmul s-a rupt la Saul atunci când a renunțat *la mitră* în relația sa cu Israel. Când a renunțat la atitudinea de preot-slujitor gata să dăruiască necondiționat și a înlocuit-o cu cea de om AVID să primească slava și aprecierea poporului, atunci Saul și-a pierdut și autoritatea spirituală de împărat. Împlinirea funcției de împărat a devenit motivată de beneficiile aduse de această funcție și de slava primită de la popor. Saul și-a îndeplinit bine funcțiile de împărat. Nu a fost un împărat leneș. S-a luptat cu Filistenii, s-a îngrijit de Israel, i-a asigurat pace, libertate și prosperitate. La fel a făcut și David. Deci care e diferența dintre Saul și David? Pe plan vizibil, amândoi au fost împărați de succes care s-au zbatut pentru bunăstarea lui Israel. MOTIVAȚIA a fost cea care a făcut diferența. Saul a făcut toate acestea pentru ceea ce primea de la Israel (apreciere, slavă) și pentru beneficiile intrinseci ale funcției de împărat. David a făcut toate aceste lucruri de dragul lui Dumnezeu, pentru ceea ce avea să primească de la Dumnezeu. David a slujit și a preotit în Israel și printre stânci. Nu a ținut morțiș să o facă din poziția de împărat. Și nu și-a IMPUS slujirea poporului. El a slujit poporul ca împărat doar când poporul l-a dorit ca împărat. David nu s-a temut că va pierde această funcție. El era gata să slujească pe Israel de dragul lui Dumnezeu chiar dacă era împărat sau nu, chiar dacă era apreciat sau nu de Israel. După ce a fost lepădat de Dumnezeu, Saul și-a IMPUS slujirea în Israel. Și teama de a pierde această poziție era cea mai importantă. În dimineața în care Saul s-a sculat și nu și-a mai propus în ADÂNCUL INIMII *să dăruiască* lumina preoției în Israel, ci *să primească* atenția și aprecierea lui Israel, în acel moment a început de fapt drumul pierzării sale. Gândul slujirii trebuie să dea SENS și RAȚIUNE fiecărei zile din viața noastră,

fiecărei relații și fiecărui context. Ziua are sens dacă ne îmbrăcăm mai întâi inima cu haina preoției. De fapt doar așa vom ÎMPĂRĂȚI cu adevărat. Adevărul împărat este cel care-și folosește puterea și darurile pentru a DĂRUI nu pentru a primi. El poate face acest lucru doar dacă este PLIN de Dumnezeu. El nu poate dăruia din sine sau de la sine. Dacă inima îi este goală instinctiv va căuta să umple golul. Va căuta să primească, și va uita gândul dăruirii de sine. Doar umplerea permanentă cu prezența Celui Preaînalt ne poate dăruia gândul dăruirii de sine, cel prin care putem trece prin toate ipostazele relaționale ale vieții fără ca acestea să ne întoarcă spre noi înșine și să ne depărteze astfel de Sursa vieții. Nu era mai simplu dacă Dumnezeu nu-i mai dădea lui Saul provocarea să slujească și din poziția de împărat? Era mai simplu. Dar Israel avea nevoie de un împărat. Soluția nu era să refuze funcția de împărat ci să o accepte păstrând gândul slujirii ca singură temelie a relației sale cu Israel.

Nu mai este cum a fost. Ce este plecat va fi înălțat și ce este înălțat va fi plecat! Înțelegem că ce a fost înălțat în Israel (funcția de împărat și Zedechia însuși) avea să fie plecat. Dar de ce versetul începe cu afirmația: *ce este plecat va fi înălțat?* Ce era plecat în acel moment? Ce avea să fie înălțat? Desigur poate fi afirmarea unui principiu general valabil în toate perioadele istorice. Dumnezeu ne amintește că dorința Sa nu este să înalțe ci să coboare. Dar el poate înălța doar ce este plecat, doar ce rămâne în starea de smerenie. Dar cel care părăsește starea de smerenie și se înalță va fi plecat. Dar poate că în acel moment istoric cel plecat din Israel era proorocul. Într-adevăr împăratul era înălțat, dar proorocul era plecat și batjocorit de popor. Dumnezeu avea să schimbe lucrurile prin pedeapsa adusă de sabia Babilonului: împăratul avea să fie plecat iar proorocul înălțat. Împăratul poate rămâne înălțat doar dacă este înălțat și proorocul, dacă există armonie deplină între împărat și prooroc, dacă împăratul ascultă de mesajele proorocului. Când împăratul ascultă de prooroc el se smerește și deci poate fi înălțat. Și prin gestul său și proorocul este înălțat. Dar dacă împăratul nu ascultă de prooroc, atunci el se înalță și implicit coboară pe prooroc în ochii poporului. Și atunci Dumnezeu intervine ca să smerească pe împărat și să înalțe pe prooroc. Ideea este că nu poate exista autoînălțare. Poate exista doar smerenia care duce la înălțarea operată de către Dumnezeu. Și înălțarea operată de Domnul are loc atunci când și împăratul și proorocul sunt în armonie și în starea de înălțat.

Dar lucrul acesta *nu va avea loc decât la venirea aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința* sau în traducerea literală: *Aceasta (coroana) de asemenea nu va mai fi până nu va veni acela căruia îi aparține dreptatea (sau îi aparține de drept) și lui i-o voi da.* Pasajul, mai ales în traducerea literală, trimite la Mesia. Dumnezeu nu va mai restaura cu adevărat dinastia davidică decât la venirea lui Mesia. Desigur Cel căruia îi aparține dreptatea și Celui căruia îi aparține dreptul la coroana davidică este Mesia. Repetiția ciudată: *O voi da jos! O voi da jos! O voi da jos!* oglindește greutatea cu care Dumnezeu întrerupe domnia de tip davidic în istorie. Parcă Dumnezeu se convinge pe Sine să facă acest lucru prin această repetiție. și parcă singura alinare pentru acest moment dramatic este să privească din nou spre vremurile de înviore aduse de Mesia. Dar pare mai mult decât atât. Dumnezeu pare să ia hotărârea să NU mai fie nevoit să treacă printr-un astfel de moment dramatic. Astfel hotărăște să nu mai restaureze întrutotul domnia davidică în istoria lui Israel decât până la venirea lui Mesia, acel fiu al lui David care va da dovadă de o ascultare desăvârșită de Dumnezeu și care astfel va ședea totdeauna pe scaunul lui David. Nu va mai fi nevoie de vreo intervenție divină de corectare sau de răsturnare a scaunului lui David. Pentru că Mesia își va fi câștigat dreptul pentru totdeauna prin ascultarea Sa de Domnul. Domnul pare să aleagă să aștepte venirea lui Mesia și o bucurie constantă și eternă cu privire la scaunul lui David decât să mai lase pe alții fii ai săi supuși neascultării să revină pe tron și să apară din nou riscul detronării. Dumnezeu pare că nu mai vrea să-și asume acest risc. Dumnezeu VREA să împlinească ce a promis lui David. Și Dumnezeu împlinește o promisiune în mod etern și plener. Or fiii lui David, prin pornirile lor spre neascultare, nu făceau posibilă împlinirea pleneră a acestei promisiuni. Dar Domnul vrea să împlinească ce a promis lui David. Și o va face prin acel Unul singur care este Mesia. Să ne aducem aminte de promisiunile din legământul davidic:

Psalmul 89

O cântare a lui Etan, ezrahitul.

1. Voi cânta totdeauna îndurările Domnului, voi spune din neam în neam, cu gura mea, credințioșia Ta.

2. Căci zic: „Îndurarea are temelii veșnice! Tare ca cerurile este credincioșia Ta!”
3. „Am făcut legământ cu alesul Meu” – zice Domnul – „iată ce am jurat robului Meu David:
4. „Îți voi întări sămânța **pe vecie și-n veci** îți voi așeza scaunul de domnie.” (Oprire)
5. Cerurile laudă minunile Tale, Doamne, și credincioșia Ta în adunarea sfinților!
6. Căci, în cer, cine se poate asemăna cu Domnul? Cine este ca Tine între fiii lui Dumnezeu?
7. Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui.
8. Doamne Dumnezeul oștirilor, cine este puternic ca Tine, Doamne! Și credincioșia Ta Te înconjoară.
9. Tu împlânzești mândria mării; când se ridică valurile ei, Tu le potolești.
10. Tu ai zdrobit Egiptul ca pe un hoit, ai risipit pe vrăjmașii Tăi prin puterea brațului Tău.
11. Ale Tale sunt cerurile și pământul, Tu ai întemeiat lumea și tot ce cuprinde ea.
12. Tu ai făcut miazănoaptea și miazăziua; Taborul și Hermonul se bucură de Numele Tău.
13. Brațul Tău este **puternic, mâna Ta este tare, dreapta Ta este înălțată.**
14. Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău de domnie; bunătatea și credincioșia sunt înaintea feței Tale.
15. Ferice de poporul care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina feței Tale, Doamne!
16. El se bucură neîncetat de Numele Tău și se fălește cu dreptatea Ta.
17. Căci Tu ești fala puterii lui; și, în bunăvoința Ta, ne ridici puterea noastră.
18. Căci Domnul este scutul nostru; Sfântul lui Israel este Împăratul nostru.
19. Atunci ai vorbit **într-o vedenie preaiubitului Tău** și ai zis: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr;
20. am găsit pe robul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.
21. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va întări.
22. Vrăjmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa;
23. ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui și voi lovi pe cei ce-l urăsc.
24. Credincioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu.

25. Voi da în mâna lui marea, și în dreapta lui, râurile.
26. El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și stâncă mântuirii mele!”
27. Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.
28. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit.
29. Îi voi face veșnică sămânța, și scaunul lui de domnie, ca zilele cerurilor.
30. Dacă fiii lui vor părăsi legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele,
31. dacă vor călca orânduirile Mele și nu vor păzi poruncile Mele,
32. atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua, și nelegiuirile cu lovituri;
33. **dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei și nu-Mi voi face credincioșia de minciună:**
- 34. nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele.**
35. **Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David?**
36. Sămânța lui va dăinui **în veci**; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele;
37. ca luna va dăinui **pe vecie**, și ca martorul credincios din cer. (Oprire)
38. ***Și totuși, Tu l-ai îndepărtat și Te-ai mâniat pe unsul Tău;***
- 39. ai nesocotit legământul făcut cu robul Tău; i-ai doborât și i-ai pângărit cununa.***
40. I-ai prăbușit toate zidurile și i-ai dărâmat toate cetățuile.
41. Toți trecătorii îl jefuiesc și a ajuns de batjocura vecinilor lui.
42. Ai înălțat dreapta potrivnicilor lui, ai înveselit pe toți vrăjmașii lui,
43. ai făcut ca ascuțișul sabiei lui să dea înapoi și nu l-ai sprijinit în luptă.
44. Ai pus capăt strălucirii lui și i-ai trântit la pământ scaunul de domnie;
45. i-ai scurtat zilele tinereții și l-ai acoperit de rușine. – (Oprire)
46. Până când, Doamne, Te vei ascunde fără încetare și-Ți va arde mânia ca focul?
47. Adu-Ți aminte ce scurtă este viața mea și pentru ce nimic ai făcut pe toți fiii omului.
48. Este vreun om care să poată trăi și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din Locuința morților? – (Oprire)

49. Unde sunt, Doamne, îndurările Tale dintâi pe care le-ai jurat lui David, în credincioșia Ta?

50. Adu-Ți aminte, Doamne, de ocară robilor Tăi, adu-Ți aminte că port în sân ocară multor popoare;

51. adu-Ți aminte de ocările vrăjmașilor Tăi, Doamne; de ocările lor împotriva pașilor unsului Tău!

52. Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin! Amin!